



**MICHAEL T. ANDERLE**

# **QUEEN BITCH**

**DE KURTHERIAN GAMBIT - BOEK 02**



**Aan familie, vrienden en  
iedereen die graag leest.**

**Dat we allemaal de kans mogen  
krijgen om het leven te leiden  
dat voor ons is bestemd.**

## IMPRINT

*Oorspronkelijke titel*

**Queen Bitch**

Copyright © 2015 Michael T. Anderle

*Omslag*: Andrew Dobell, [www.creativeedgestudios.co.uk](http://www.creativeedgestudios.co.uk)

*Cover copyright* © LMBPN Publishing, [www.lmbpn.com](http://www.lmbpn.com)

*Zetwerk*: 4media Verlag GmbH, Duitsland

Eerste editie (USA), 2015.

**Queen Bitch**

*Nederlandse vertaling*:

Eduard Meinema, Oktober 2020, [www.transfiction.nl](http://www.transfiction.nl)

© LMBPN Publishing International

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

De Kurtherian Gambit serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2015-2020, Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met [international@lmbpn.com](mailto:international@lmbpn.com). Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN-Publishing  
PMB 196, 2540 South Maryland Pkwy  
Las Vegas, NV 89109  
USA  
[www.lmbpn.com](http://www.lmbpn.com)

ISBN:

978-1-64971-461-9 print

978-1-64971-359-9 ebook

NUR 333

NL21-0002-00002 – Versie 1.01

# HOOFDSTUK 1

## Brasov, Roemenië

**B**ethany Anne wachtte op Ecaterina en Nathan om haar de belangrijkste informatie te geven voor dat waar ze zich de volgende dag op moest focussen.

Waar kon ze gaan winkelen?

In de afgelopen acht maanden had ze verwacht te sterven, was ze geïntroduceerd bij een vampier, had ze genetische veranderingen in haar lichaam ondergaan en had ze mensen verslonden.

Toegegeven, het grootste deel van die tijd had ze geslapen. Terwijl ze sliep, bracht haar buitenaardse symbiont veranderingen aan in haar lichaam. Maar je moest toegeven dat de rest behoorlijk verontrustend was en ze had dan ook dringend behoefte aan wat shopping-therapie. En vooral behoefte aan een goed paar schoenen. Nou, misschien ook niet. Omdat de veranderingen aan haar lichaam ertoe hadden geleid dat haar benen vijftien centimeter langer waren, had ze de stilettohakken, de oplossing voor kleine meisjes, niet meer nodig.

Ze kon Ecaterina, met haar exotische en sensuele Roemeense accent, horen praten met Nathan. Zijn knappe uiterlijk zou officieel allang van de markt zijn als Ecaterina het niet zou verkloten. Hij werd tot haar aangetrokken als een mot tot het vuur. Zij was net zo geïnteresseerd in hem, maar de zelfverzekerdheid die ze normaal had, was kennelijk ergens achtergebleven. Ze twijfelde voortdurend aan zichzelf en maakte zich zorgen of Nathan wel interesse in haar had. Haar zelftwijfel verborg haar, voor iedereen duidelijke, gevoel.

Maar dat was op dit moment niet Bethany Anne's probleem. Ze had behoefte zich te kleden in alles behalve de slecht passende vonden die ze momenteel droeg.

Als je het een willekeurige man in Brasov - of waar ter wereld ook – had gevraagd, had hij gezegd dat Bethany Anne een stoot was. Zwart haar en een fantastisch, lenig lichaam zorgden ervoor dat de meeste jongens hard hun best moesten doen om *niet* naar haar te kijken. Ze zouden de prikkende ogen van hun vrouw of vriendin, die als een havik naar hen keken, kunnen voelen.

Beide mannen die nu bij haar in de kamer waren, hadden haar gezien terwijl ze niet op haar best was. Let wel, dit was niet ‘*niet op haar best*’ alsof het een soort ‘*bad hair day*’ was, maar eerder rode ogen, hoektanden in haar mond, bloed over haar hele gezicht en handen terwijl ze bovennatuurlijke wolven doodde en hun bloed dronk ‘niet op haar best’. Niet bepaald opwindend voor Alexi en Nathan, net zomin als het voor elke niet-sociopathische man niet opwindend was.

Ze had zowel Alexi als Nathan geholpen een ernstig meningsverschil met een plaatselijke weerwolf-pack te overwinnen dat onder het bevel stond van de overleden en zeker niet te betreuren Algerian. Hij had zijn orders gekregen van de vampier Petre die, toen hij probeerde te ontsnappen, de fout maakte aandacht te schenken aan Ecaterina’s spectaculaire decolleté in plaats van de berenval die zijn been vermorzelde.

Bij het horen van het geschreeuw en een plotselinge plof, had Bethany Anne zich zorgen gemaakt over de pittige vrouw toen ze uit de tunnel ontsnapte, maar toen ze eenmaal buiten kwam zag ze Petre op de grond liggen, met zijn voet in de val, terwijl Ecaterina haar blouse dichtknoopte. Dat had Bethany Anne’s dag een stuk leuker gemaakt.

In haar huidige staat van onzekerheid, was Ecaterina bang dat Nathan – die, als het om vampiers ging, de meest voorzichtige Were ter wereld was - zou bezwijken voor Bethany Anne.

Ecaterina had zich geen zorgen hoeven maken. Een vriendje was op dat moment het laatste waar Bethany Anne aan dacht. Ze had geen tijd voor een vriendje of zelfs maar een vriendelijke jongen.

Bethany Anne snakte wanhopig naar een solide paar Christian Louboutins. Ze wilde zich weer een tijdje vrouw voelen. Ondanks

haar capaciteiten was ze gewend om zelfvertrouwen uit te stralen vanachter de bepantsering van een Coach-tas, een paar Christian Louboutins en een maatpak, waarvan er geen één bloedvlekken op zich mocht hebben - iets wat ze niet kon zeggen over de meeste kleren die ze de afgelopen dagen had gedragen.

Als ze niet opschoten en haar zouden laten weten wat ze hadden gevonden, zou ze zelf naar het centrum van de stad gaan lopen; jammer dan voor de persoon die haar therapeutische inspanningen zou onderbreken. Het hielp ook niet dat ze Roemeens niet kon verstaan of lezen en Nathan had besloten dat hij zijn Roemeens 'moest bijspijkeren' in gezelschap van Ecaterina.

*Slijmbal*, dacht ze.

Terugschakelend naar het Engels, kreeg Nathan in de gaten dat hij haar aandacht had en sloot de laptop die hij en Ecaterina hadden gebruikt. 'Oké, we denken dat je moet beginnen bij de Coresi Shopping Mall aan de noordoostkant van de stad, daar kunt je een mooie outfit aanschaffen bij de luxere winkels. Vanaf dat moment lijkt je een, eh...' Op dat punt kreeg Nathan de uitdrukking op zijn gezicht die suggereerde dat zijn gevoel van zelfbehoud net was geactiveerd. Hij slikte zijn volgende opmerking, wat dat ook was, in en keek naar Ecaterina, die had achter hem gestaan terwijl hij aan tafel zat.

Bethany Anne vond het hilarisch. Volgens Nathan reageerden alle andere vampiers in de wereld keihard op opmerkingen die verkeerd konden worden opgevat. Ze vond niet dat ze zelf zo slecht was. Let wel, ze had nog steeds een vreselijk humeur en het was bekend dat ze een paar jongens, of hun tweelingbroers, onderuit had getrap maar ze was niet zo vooringenomen dat ze iedere persoon die haar beledigende zonder meer zou vermoorden, wat Nathan wel had aangenomen, alleen omdat ze dat een vampier was.

Hij was zo'n knappe en gevaarlijke man dat ze maar niet kon begrijpen hoe behoedzaam hij soms was in haar gezelschap. Gelukkig had hij deze conditionering af en toe doorbroken. Michael - in zekere zin haar baas - had er duizend jaar lang voor gezorgd dat zijn beperkingen werden opgevolgd op straffe van de dood.

Maar Michael was verdwenen. Ze wist niet zeker of dat te wijten was aan een vijandige actie of dat hij van tevoren had bedacht haar zijn rotzooi op te laten opruimen. Als het het eerste was, was het overduidelijk dat ze tot ver over haar oren in de problemen zat. Hij had duizend jaar ervaring en was de grootste rotzak van een groep rotzakken die geharde militairen spontaan de behoefte gaven om gelovig te worden. Gevaarlijke mannen hadden gevaarlijke vijanden.

Dit bracht haar tot de conclusie dat de kans groot was dat hij nog in de buurt was. Waar hij was? Ze had geen idee. Ze hoopte en bad dat hij probeerde om meer te weten te komen over een serum dat hielp bij het creëren van intelligente Nosferatu. Als de Forsaken, de splintergroep van Michaels familie die van mening waren dat mensen niet meer dan een onderworpen ras moesten zijn, echt een werkbaar serum hadden, zouden ze in theorie van miljarden personen kanonnenvoer voor hun leger kunnen maken.

Omdat ze niets zeker wist, kon ze niet per ongeluk iets laten doorschemeren.

Ze was uitgekozen en getransformeerd om de plaats in te nemen van Bill, een vampier die iets minder dan een jaar geleden in een hinderlaag in Virginia was omgekomen. Ze wist dat het noodzakelijk was dat in contact te komen met Bills' contactpersoon bij de overheid om te zien welke operaties, voor zover die er überhaupt waren, haar steun en vaardigheden nodig hadden.

Ze moest ook met Stephen praten. Hij was een van Michaels directe kinderen en woonde aan de andere kant van de Karpaten. Hij was de vader van de door haar vermoorde Petre. Als gevolg daarvan schudde ze nog steeds het denkbeeldige stof van de dode vampier uit haar haar.

Nathan had gewild dat ze toestemming zou vragen voordat ze Petre uitschakelde, maar ze besloot dat ze zich op een veel overtuigender manier aan de UnknownWorld moest voorstellen om het respect te krijgen dat nodig was om verder te gaan met een agenda waar Michael niet eens van afwist.



Activiteiten waaronder het voorbereiden van de wereld op een mogelijke intergalactische oorlog in de niet zo verre toekomst.

Maar voordat dat zou gebeuren, zou ze een mooi paar schoenen met hoge hakken kopen.

## **Washington DC, VS.**

De telefoon ging twee keer over voordat Frank Kurns, de liaison tussen de UnknownWorld en de regering, hem opnam. ‘Met Frank.’ Zijn ruwe stem, een beetje zwak na bijna honderd jaar leven, zou geen Tony-award winnen.

Hij zat in zijn kantoor onder de grond onder een oud regeringsgebouw in Washington DC. Het werkte goed voor hem en voor degenen die hij misschien moest ontmoeten en die anoniem of uit de zon wilden blijven. Er waren twee oude tunnels waar hij vanaf zijn niveau toegang toe had. Een ervan was overgebleven uit de Tweede Wereldoorlog en de andere had hij in de jaren zeventig gebouwd. Die laatste kwam niet voor op de tekeningen van het gebouw, noch de historische noch actuele tekeningen.

De stem aan de andere kant van de lijn was een zachte mannelijke bariton. ‘Goedenavond, Frank. Met Gerry.’ Gerry was het hoofd van de American Pack Council en de Alfa van de New York-pack, de directe Alfa van Nathan.

‘Goedenavond, Gerry. Ik verwacht al een paar dagen een telefoontje van je. Hoe kan ik je helpen?’ Aangezien Frank anderhalve week geleden een gunst had gevraagd van Nathan, Gerry’s rechterhand, had hij verwacht van Gerry te horen nu Nathan geen contact met hem had opgenomen.

‘Ik heb een update, als je er iets zinnigs van kan zeggen, en iets waar ik me zorgen over maak.’

‘Laat me ze beide maar horen.’ Frank voelde zich op zijn gemak in zijn stoel.

‘Ten eerste de update. Klinkt niet zo logisch, maar mijn rechterhand stuurde me een e-mail via een derde partij waar ik niet zo bekend mee ben. Hij vraagt me jou te laten weten dat de dame is gevonden, ze was volgroeid en er was geen vader in haar nabijheid. Ik geef maar even een schot voor de boeg, maar ik neem aan dat dit met Michael te maken heeft?’

‘Ja. Ja dat klopt. Ik vermoed dat het stuk over volgroeid zijn, betekent dat de vrouw nu een vampier is. Dat hoeft haar vader niet per se fijn te vinden, maar de andere optie zou zijn dat ze dood was. Ik zal een manier moeten vinden om te achterhalen dat hij op zijn minst weet dat ze niet dood is gegaan. Al vraag ik me af waarom je rechterhand dit niet zelf aan mij heeft doorgegeven.’

Gerry lachte even. ‘Frank, je kent Nathan. Hij zal behoorlijk voorzichtig zijn over alles wat hij rond een vampier doet, zelfs een jonge vampier die misschien nog niet zo sterk is. Hij zal bang zijn dat ‘papa’ komt opdagen. Maar, ik ben er niet zo zeker van dat ze zwak is. Nathan is een van de meest voorzichtigste mannen in mijn pack. Hij moet bij die vampier zijn als hij je niet rechtstreeks heeft gebeld. Ik kan me zo voorstellen dat ze nog niet met je wil praten.’

‘Waarom heeft hij jou dan wel een bericht gestuurd? En waarom maakt hij zich er niet druk over om jou op de hoogte te houden?’

‘Nou, ik vermoed dat ze de communicatie met mij niet heeft verboden. Hij heeft de verantwoordelijkheid om te proberen mij op de hoogte te houden, en via mij, jou. Waarom ze niet met jou communiceert, is voor mij ook een vraag. Weet je meer over deze nieuwe vamp?’

Frank dacht na over zijn reactie. Op dit moment had hij alle steun nodig die hij kon krijgen. Hij had veel operaties zien mislukken omdat er geen agent van Bills’ kaliber was waarop hij kon vertrouwen. Hij had tweeëntwintig mannen verloren bij zeventien invallen, allemaal Black Ops, omdat hij geen contact had kunnen leggen met iemand van Michaels familie om hem te helpen.

Sinds Michael en Carl verdwenen waren, had hij geen enkele manier om contact op te nemen met Michaels familie en hen te

dwingen om te helpen. Michael leidde de familie in Noord-Amerika. Er waren een paar vampiers in Zuid-Amerika, maar dat was een Forsaken-zone, en Frank had nooit contact met hen. Ze zouden zeker in de hand bijten die hen voedde. Dat wil zeggen; de handen, de armen, de nek, alles...

Frank beantwoordde de vraag van Gerry. 'Ja. Haar naam is Bethany Anne Reynolds, en ze is - of was - een agent in een semi-geheim bureau dat hier in Washington DC is gevestigd. Ik weet niet zeker of ik alle details heb over hoelang het duurt om iemand in een vampier te veranderen, maar ik dacht niet dat het meer dan een week duurde, misschien twee. Zeker niet langer dan een maand, maar ze wordt nu al meer dan zeven maanden vermist. Wat bedoelde je daarnet trouwens met het feit dat je er niet zo zeker van bent dat ze zwak is? Ik dacht dat Michael voor haar transformatie zorgde. Dat zou zo ongeveer een garantie moeten zijn dat ze behoorlijk sterk is.'

Er viel een stilte op de lijn. Eindelijk sprak Gerry; klaar met nadenken kwam zijn eerste woord er langzaam uit. "Nnnouuu, dat zou logisch zijn. Het gerucht gaat dat verschillende hooggeplaatste leden van de Brasov-pack in Roemenië, waar Nathan naartoe ging, zijn gedood. Nathan zei niet dat hij in het ziekenhuis lag, en hoewel *ik* het niet tegen Nathan op zou willen nemen, ben ik er vrij zeker van dat *hij* de zeven Weres, die naar men zegt nu dood te zijn, niet heeft uitgeschakeld. Oh, en een vampier.'

'Wat?' Frank was verbaasd over deze informatie. Onder de juiste omstandigheden zou Nathan Lowell zeker zeven packleden kunnen uitschakelen, zolang hij ze niet allemaal tegelijk hoefde te bevechten. Frank zou wedden dat één of twee Weres die Nathan in hun eentje wilden verslaan van hem zouden verliezen. Maar hij betwijfelde ten zeerste dat Nathan zeven Weres en een vampier had vermoord. Ten eerste was het niet zijn taak geweest om erbij betrokken te raken, maar alleen om haar op te sporen en zijn bevindingen te rapporteren. Ten tweede kon Frank zich niet voorstellen wat er gebeurd moest zijn waardoor Nathan betrokken was geraakt bij iets dat niets te maken had met Franks verzoek om te

zoeken en te melden. Het was niet zo dat daar iemand was waar hij om gaf, en Frank betwijfelde of Nathan zijn gevoel van zelfbehoud zou negeren en voor Bethany Anne zou vallen, hoe mooi ze ook was.

‘Ja. De Europese Council heeft vernomen dat er enkele duistere verbanden zijn tussen Algerian, de Alfa van de Brasov-pack, en Petre, een van Stephen’s kinderen. Nu was de Council benaderd door iemand die ongeveer halverwege de hiërarchie stond in de Brasov-pack. Het leek erop dat iemand de helft van de pack had ‘opgeruimd’, beginnend bij de top. Toen deze persoon informatie bij Petre ging halen, bleek Petre’s huis door een brand te zijn verwoest en werden binnen twee verbrandde lichamen gevonden. Een van hen miste een arm en, hij kon het nauwelijks geloven, een hoofd. Ze vonden de verbrande schedel aan de andere kant van de kamer. De twee lichamen waren de Were-officieren die bij Petre rondhingen om hem overdag te beschermen. Het was hen gelukt alle uitgangen van Petre’s huis te vinden; een daarvan eindigde ongeveer tweehonderd meter verderop. Er lag een opengeklapte, bloedige berenval bij het gat. Ze konden Petre’s bloed op de val nog ruiken, maar Petre zelf was nergens te bekennen.’

In gedachten probeerde Frank woedend de gevolgen te overzien van alles wat Gerry hem net had verteld. Hij had meer informatie nodig maar Franks adviseur mocht nu waarschijnlijk geen contact met hem opnemen. Geweldig.

‘Verdomme, Gerry. Nu je me meer dan hoofdpijn hebt bezorgd, durf ik je nauwelijks te vragen waar jij je zorgen over maakt. Wil je het met mij delen?’

Frank hoorde Gerry zuchten. ‘Ja. Het tuig; de jongeren. Ze hebben in jaren geen echt enge vampier gezien en nu beginnen ze zich ernaar te gedragen. De Council kan hen niet al te lang onder de duim houden voordat óf een vampier dit moet afhandelen, óf de Council zal moeten beslissen welke kant ze echt op willen gaan met deze ‘vertel het de wereld niet’ restrictie. Toen we Michael nog de schuld konden geven, was het gemakkelijk om te zeggen dat wij er

niets aan konden veranderen. Maar nu wordt Michael vermist, of tenminste, dat is het gerucht...'

Frank wist dat Gerry informatie wilde, dus hij zuchtte en bevestigde Gerry's niet gestelde vraag. 'Ja, Michael wordt vermist. Zoals ik al zei, moest Nathan Michael en Bethany Anne vinden en mij daarover rapporteren. Blijkbaar heeft hij Bethany Anne gevonden, en allen God weet wat hij nog meer heeft uitgespookt. In ieder geval niet mij een update geven.'

'Dat heeft hij wel gedaan, alleen niet rechtsreeks. Vertel je het mij als *jij* een vampier wilt negeren? Dan maak ik me vast klaar voor je begrafenis.'

'Oké, goed punt. Dus wat willen jullie nou precies van mij?'

'Ik heb Nathans inbreng en jouw gedachten nodig. Wat denk je dat er zal gebeuren als we meer verschijningen van weerwolven toestaan?'

Gerry wist heel goed wat er zou gebeuren, dacht Frank. Het zou helemaal geen goede ontwikkeling zijn. Als mensen het bestaan van het bovennatuurlijke konden bevestigen, zouden er allerlei problemen ontstaan. Hij kon er een paar bedenken die behoorlijk negatief zouden zijn, nog zonder rekening te houden met wat de grote religies zouden zeggen.

Frank hoopte echt dat Michael weer zou opdagen. Hij had nooit ingezien hoe rustig alles was toen de gevreesde vampierpatriarch in de buurt was om zijn uitspraken zelf kracht bij te zetten. Er zou veel opgekropte agressie zijn die zou exploderen zodra iemand kon bevestigen dat Michael dood was.

Hij moest contact opnemen met Bethany Anne.

'Laat mij proberen in contact te komen met Bethany Anne. Ik weet niet zeker wat ze kan doen om het tuig, zoals jij ze noemt, bang te maken maar ze *is* een vampier en zal waarschijnlijk met me praten. De rest van Michaels kinderen praten alleen met Carl, en hij wordt ook vermist. Als het helemaal fout dreigt te gaan, moet ik misschien maar contact opnemen met haar vader. Mijn God wat een puinhoop.'

Frank hoorde Gerry weer zuchten aan de telefoon. 'Ja. Als en wanneer je met Nathan praat, laat hem dan weten dat ik hem hier in de Verenigde Staten nodig heb. Hij heeft een beetje de reputatie dat hij zich van niemand een reet aantrekt, dus misschien kan hij een tijdje de boeman zijn.'

'Oké, laat me eens kijken of ik contacten in Roemenië heb, die hen misschien kunnen vinden. Ik spreek je later, Gerry.'

'Hou je taai, Frank. Laat het me weten als je iets hoort. Doei.'

Frank legde zijn hoorn neer en wreef gefrustreerd over zijn gezicht. Hij had niet alleen hulp nodig bij de chaos en vernietiging, maar nu raakten de Weres erbij betrokken en ontstond er ook nog wrijving. Dit hele vat zou exploderen als niemand er een deksel op deed, en ook nog een beetje snel.

## HOOFDSTUK 2

### Zürich, Zwitserland

**B**ethany Anne voelde zich redelijk goed. Ze had in Brasov twee sets kleding kunnen vinden om te mixen en matchen en vervolgens kon ze in Zürich nog twee outfits en nog een paar schoenen op de kop tikken. De treinreis daarheen was ook niet al te slecht geweest. Ze nam nog steeds etherische energie op, en TOM zei dat ze waarschijnlijk twee translocaties kon uitvoeren voordat ze 'de ader op' moest, zoals hij het noemde, oftewel 'de weg op moest'. Ze was de hele reis in haar slaapcabine gebleven, rustend, en had Nathan laten weten dat hij haar moest waarschuwen als hij het gevoel had dat ze in gevaar waren.

Ecaterina was in Brasov achtergebleven om het een en ander te regelen. Ze zouden elkaar over een paar dagen ontmoeten, voordat Bethany Anne Stephen ging wekken - ervan uitgaande dat niemand anders hem wakker had gemaakt en hem over Petre's dood had verteld.

Toen ze in het winkelcentrum in Brasov waren, had Nathan het parfum herkend en vervolgens het gezicht van een vrouw die hem had opgespoord en hem had afgeluisterd toen hij voor het eerst in Brasov was aangekomen. Ze aarzelde nogal toen hij haar benaderde. Bethany Anne hield de situatie met een half oog in de gaten terwijl ze een van de drie paar schoenen probeerde die ze mooi vond.

Het tweetal stapte de binnenplaats op om te praten. Bethany Anne zag dat Nathan discreet rondkeek om te zien wie hen nog meer in de gaten hield.

Bethany Anne besloot te betalen voor het paar schoen dat haar paste en vroeg de schoenverkoopster om ze vast te houden. Gelukkig was het Engels van de dame goed genoeg om haar te verstaan.

Alexi, de weerbeer oom van Ecaterina, was op bezoek bij familie voordat hij naar huis ging om weer op zijn berg te gaan wonen. Bethany Anne wist waar ze hem kon vinden als ze hem nodig had; bovendien, Alexi was niet iemand die van gezelschap hield.

Ecaterina had besloten om, zoals verwacht, met Bethany Anne naar de Verenigde Staten te gaan. Ze was momenteel bij haar broer Ivan, om wat zaken te regelen en het gesprek met hun ouders voor te bereiden, het gesprek waarin ze zou vertellen dat ze wegging. Ze zou weggaan met een man die ongehuwd was en een vrouw die ze niet kenden. Ze maakte zich geen zorgen om haar vader, maar ze zei dat haar moeder, 'hoe zeg je dat, het op haar dijen zou krijgen?' Ze bedoelde 'heupen', maar Bethany Anne ging niet alles corrigeren wat ze fout had. Een taal kon je het beste leren door de taal te gebruiken.

Bethany Anne vond het hilarisch toen Ecaterina Nathans geld voor de reis die hij met haar had afgesproken niet teruggaf. Ze zei dat het was om ervoor te zorgen dat Ivan leerde dat het niet uitmaakte 'hoe aardig een man is, of hoe knap'. Ze had haar loon verdiend. Ivan zou van haar voorbeeld moeten leren en moest ervoor zorgen dat de liefvallige vrouwen hem niet financieel zouden uitkleden. Zeker niet nu zij er niet zou zijn om hem tegen die 'knappe koppies' te beschermen.

De mooie vrouw waarmee de Were aan het praten was, ging weg. Bethany Anne trok een wenkbrauw op en keek Nathan nieuwsgierig aan terwijl ze vanuit de winkel werd nagekeken.

'Vertegenwoordiger van de lokale pack. Ze hebben hun problemen naar mij en een 'onbekende macht' kunnen herleiden. Ze waren het er niet mee eens hoe Algerian hen bij Petre probeerde te betrekken en nu iedereen die pro-vampier was, dood is, wilden ze er zeker van zijn dat ik niet achter hen aan zou gaan.' Hij glimlachte en zijn gezicht klaarde op. 'Eén probleem opgelost!'

Bethany Anne zag de vrouw over de binnenplaats lopen. Net voordat ze aan de andere kant kwam, ongeveer dertig meter verderop, voegden zich twee mannen bij haar; ze liepen met zijn allen de hoek om.



‘Hoe kunnen we er zeker van zijn dat ze de waarheid vertellen?’

Nathan wierp een blik op Bethany Anne. ‘Regels van de pack. Ze zegt dat niet alleen het Brasov-pack wilde dat deze situatie stopte, maar dat het pack contact opnam met de EPC en een richtlijn kreeg van de Council. Zonder Algerian, hebben ze geen enkele manier om de uitspraak te betwisten; als ze dat zouden willen. Ik kan Gerry in de Verenigde Staten niet bellen om hem te vragen de uitspraak te bevestigen.’

Bethany Anne keek Nathan weer aan. ‘Je kunt hem niet bellen?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee. Nou, ik zou het wel kunnen, maar dan zou ik hier een paar gedragsregels overtreden. Als iemand uit Europa hetzelfde zou doen in Amerika, zou dat niet al te veel opgetrokken wenkbrauwen opleveren. Hier in Europa zouden ze hun billen dichtknijpen als ik het deed.’ Hij zag de wenkbrauwen van Bethany Anne naar elkaar toe trekken.

‘Is dat zo?’

Nathan was inmiddels gewend aan Bethany Anne’s achteloze minachting voor de juiste communicatiekanalen. Het zou hem niet verbazen als ze besloot zelf te bellen; hij besloot zich neer te leggen bij alles wat ze wilde doen. Hij zou haar toch niet van gedachten kunnen veranderen.

★ ★ ★

Bethany Anne gekleed in een modieus donkergrijs pak en Nathan in een nonchalante sportjas en een spijkerbroek, liepen de Zwitserse bank binnen. Het was een monument voor het gebruik van steen als bouw materiaal. De prachtige hal was meer dan vijftien meter hoog. Hun schoenen klikten en klakten over de stenen vloer die daar al eeuwen op zijn plaats lag.

Twee bewakers flankeerden de ingang naar het centrale deel van de bank. Aan de linkerkant stond een rij baliemedewerkers, aan de rechterkant een groep kantoorhokjes en in het midden waren vier banken, in een vierkant, als wachtruimte op een tapijt geplaatst.

Een receptioniste zat aan een bureau voor de wachtruimte. Grote televisies in alle hoeken van de hal waren afgestemd op financiële stations. Slechts één toonde CNN.

Samen liepen ze naar het bureau en de dame glimlachte snel naar hen. Bethany Anne grinnikte toen de dame wat langer nodig had om Nathan te begroeten. Zijn gemakkelijke glimlach en warme handdruk brachten haar van haar stuk.

Bethany Anne rolde met haar ogen. ‘Pardon?’

De receptioniste keek snel naar Bethany Anne, enigszins blozend. ‘Ja mevrouw, hoe kan ik u helpen?’

‘Er zijn rekeningen voor mij geopend en ik heb toegang tot die rekeningen nodig en een uitleg van de details ervan. Wie kan mij daarmee helpen?’

De receptioniste keek op haar telefoon, verschillende lijnen knipperden aan en uit. ‘U zou met meneer Berger moeten praten. Helaas is hij momenteel aan de telefoon. Mag ik uw naam noteren en hem laten weten dat u wacht?’

‘Mijn naam is Bethany Anne. Laat hem alsjeblieft weten dat ik niet erg geduldig ben.’

De receptioniste nam de informatie koeltjes aan en pikte de telefoon op om te bellen. Bethany Anne en Nathan liepen om het bureau heen om op een bank te gaan zitten.

Nathan sprak met zachte stem, zodat het geluid niet ver zou dragen. ‘Waarom heb je je achternaam niet opgegeven? Zal hij je kunnen vinden?’

Bethany Anne haalde diep adem en keek Nathan aan. ‘O ja, hij weet wie ik ben. Deze bank doet zaken met vampiers. Ik ruik hun geur. Vaag, maar het is aanwezig. Bovendien hebben vampiers geen achternaam, meneer Lowell. Ik heb Reynolds opgegeven toen ik veranderde, in ieder geval voor de nabije toekomst. U weet vast wel hoe u met geldkwesties te maken heeft gehad omdat u zo lang leeft? Nou, vermenigvuldig dat met tien. Michael richtte een groep op in deze bank en benoemde een paar van hen tot hulpverleners om met deze situatie om te gaan zonder iedere dertig jaar nieuwe

personages te moeten creëren. Als meneer Berger geen deel uitmaakt van de ‘vertrouwens’-groep, denk ik dat mijn naam wordt gemarkeerd en dat we een ander contactpersoon krijgen.’

‘Hoe weet je of hij iets weet?’

Bethany Anne glimlachte naar Nathan. ‘Wel, meneer Lowell, ik zal hem zien zweten.’

★ ★ ★

Kevin Berger had een geweldige dag. Hij had net een klein bedrijf aan de lijn gehad dat had besloten hun rekeningen naar zijn bank te verplaatsen. Hoewel het niet iets was dat hem een loonsverhoging zou opleveren, zou hij met genoeg van dit soort kleine overwinningen op schema liggen om een geweldig kwartaaloverzicht te produceren.

Zijn lampje voor wachtende berichten brandde, dus nam hij de telefoon op en belde de receptioniste. Ze legde uit dat er in de lobby een ‘ongeduldige Amerikaan’ op hem wachtte. Hij kreeg de naam van de Amerikaanse dame en hing op.

Zelfs een ongeduldige Amerikaan zou de triomf die hij nu voelde niet bederven. Hij liet de naam door het systeem gaan om te zien of er iets voor haar klaar stond.

Er stond niet alleen iets te wachten, maar er stond ook een vlag achter haar naam. Het bloed trok weg uit zijn gezicht. Dit was wel degelijk een manier om zijn ‘feelgood’ moment te verpesten.

Hij opende de nodige bestanden en bekeek ze. Deze... dame... zou toegang hebben tot acht accounts. Hij drukte snel op de toetsen om de rekeningen te bekijken; als er nog bloed in zijn gezicht was achtergebleven om weg te trekken, zou dat nu gebeuren.

Er stond genoeg geld op deze rekeningen om een kleine tot middelgrote natie te laten draaien. Ze was niet alleen ‘Nacht’, maar ze moest ook hoog in de organisatie zitten om toegang te krijgen tot deze hoeveelheid geld. Hij kon het zich letterlijk niet veroorloven haar van streek te maken, anders zou zijn kwartaaloverzicht niets

meer uitmaken. Hij zou óf zonder werk zijn, óf misschien - als hij haar genoeg van streek maakte - een snelle dood kunnen verwachten.

Kevin zat aan de binnenkant, zoals dat op de bank heette, maar dit was zijn eerste ontmoeting met een echte Nacht. Omdat hij uitsluitend overdag werkte, had hij nooit verwacht dat hij zou worden opgeroepen om met een van in gesprek te gaan.

Hij pakte snel al het papierwerk dat hij nodig had, stopte het in mappen en sloot en vergrendelde zijn computer. Nacht mocht maar op één manier hun... uniciteit, hun uniekheid, bevestigen. Hij hoopte van harte dat ze geen honger had.

Hij trok zijn jas aan - hopen dat hij daarmee het zweet onder zijn armen verborg – en ging eropuit om zijn nieuwste cliënt te ontmoeten. Helaas had de receptioniste het helemaal mis. Alles wat hij wist over Nacht suggereerde dat deze dame ongelooflijk geduldig was. Hij probeerde niet te snel te lopen.

# HOOFDSTUK 3

## Zürich, Zwitserland

**N**athan keek de bank rond, maar keek vooral naar de grote televisie waarop CNN te zien was. Hij hoorde snelle voetstappen naderen, dus draaide hij zijn hoofd om te zien wat er aan de hand was. Hij verwachtte niets slechts, maar hij was ook niet gek.

Een jongere man, waarschijnlijk halverwege de dertig, gekleed in een driedelig donkerblauw pak met rode krijtstrepen, liep hun richting uit in het snelste tempo dat hij kon zonder te joggen. Nathan beseftte dat deze man 'op de hoogte' moest zijn. Hij zweette en zijn ogen gluurden steeds naar Bethany Anne en draaiden dan direct weer weg.

Nathan keek toe terwijl de receptioniste zich realiseerde dat de directeur gestrest was; haar hand schoof al onder haar bureau. De man zag het en schudde heimelijk zijn hoofd waarna de receptioniste haar hand weghaalde.

Bethany Anne kwam overeind; stond naast hem. Als hij het vampierding buiten beschouwing kon laten, was ze een ongelooflijk mooie vrouw. Haar gratie wekte de indruk dat ze een ballerina geweest moest zijn. Haar uiterlijk zorgde er zelfs voor dat de bankvertegenwoordiger haar nogmaals opnam. Het was duidelijk dat de persoon die hij had verwacht te ontmoeten en de persoon die hij daadwerkelijk ontmoette niet overeenkwamen.

'Mevrouw Bethany Anne? Ik ben Kevin Berger, uw vertegenwoordiger, en ik kan u helpen bij het afwikkelen van uw rekeningen, ehm, zodat u toegang krijgt tot het geld. Zou u met mij mee willen lopen?'

Bethany Anne pakte gracieus zijn hand en schudde hem. ‘Zeker, meneer Berger. Gaat u voor. Mijn landgenoot Mr. Lowell zal zich bij ons voegen.’ Ze vroeg meneer Berger niet om Nathan toestemming te geven, maar hij was niet van plan om deze vrouw ook maar iets te weigeren.

Hij liep voor, leidde hen door de hal naar een met hout beklede muur. Hij duwde tegen een kleine hendel, die moeilijk te zien was, waarna een deur openging. Toen de deur open was, ging hij opzij staan. Nathan ging als eerste naar binnen, gevolgd door Bethany Anne, die liefelijk naar Berger glimlachte.

Hij slikte en sloot de deur achter hen.

Binnen was een korte gang met een koffiebar, een koelkast en snacks, allemaal aan de linkerkant neergelegd, en aan de rechterkant, in een kamer van ongeveer vier bij vijf meter, stond een bank tegen de muur, een prachtig tapijt en een salontafel. Aan de andere kant stond een tafel met stoelen eromheen. Toen de deur achter hen dichtging, kon je de spanning voelen. Deze kamer was geluiddicht.

‘Zou een van jullie een verfrissing willen?’ Hij hoopte dat hij niet alleen zijn nek mocht aanbieden. Kevin trok een grimas. Hij was blij dat ze niet zagen dat hij schrok van zijn eigen domheid.

‘Nee, dank u, meneer Berger.’

‘Heel goed, mevrouw Bethany Anne. Wilt u bij mij aan tafel komen zitten? Dit is een geluiddichte kamer en er is geen elektronische opnameapparatuur toegestaan. Ik heb het volste vertrouwen van de bank. Aangezien de Nacht de vereisten voor verificatie heeft opgesteld, mag er niets worden opgenomen.’

Bethany Anne keek Nathan aan. Hij haalde een doosje uit zijn jasje en pakte een klein rechthoekig apparaatje dat hij in zijn telefoon bevestigde. Even later schudde hij zijn hoofd naar Bethany Anne.

‘Heel goed, meneer Berger. Hoe wilt u dat ik mijn identiteit bevestig of verifieer?’

‘Weet u dat dan niet?’ Kevin wilde zichzelf voor zijn kop slaan. Zijn verbazing dat de dame voor hem nog niet wist hoe de

verificatiemethode werkte, floepte op een zeer ongelegen moment uit zijn mond.

‘Nee, meneer Berger. Zou u dat kunnen ophelderen, of moet ik eerst twintig vragen beantwoorden? Ik kan u garanderen dat ik na de eerste twee al erg geïrriteerd zal raken.’

Bethany Anne begon zich een beetje zorgen te maken. Ze had gedacht dat ze gewoon wat DNA zou moeten geven of zoiets. Dat was wat Carl had verwacht. Misschien begreep hij de echte methode niet?

Het zweet parelde op Kevins voorhoofd. ‘Ehm, mevrouw, u hoeft niet te bewijzen *wie* u bent. Maar u moet verifiëren dat u daadwerkelijk een vampier bent.’

Bethany Anne wilde hardop lachen. De uitdrukking van de bankman schoot in een oogwenk van bezorgd naar doodsbang toen hij hardop ‘vampier’ moest zeggen.

Dacht iedereen nu werkelijk dat bloed drinken het enige was dat vampiers deden? Hoewel het verleidelijk was om te zien wat hij zou doen als ze haar slagstanden zou tonen, besloot ze dat ze eerst andere ideeën zou proberen.

‘Meneer Berger, zijn er specifieke manieren om mijn onnatuurlijkheid te bewijzen? Ik neem aan dat u niet wilt dat ik u bijt, toch?’ Ze vond het moeilijk om niet met haar lippen te smekken terwijl ze naar zijn nek keek. Ze hoefde echt niet te ruiken dat hij het, hier, in zijn broek deed.

‘Nou, om eerlijk te zijn, het was nooit verwacht dat ik een van deze introducties zou moeten doen. Ik, ehm, ik geloof dat alleen het tonen van uw tanden voldoende zou zijn?’

Hij klonk zo hoopvol dat ze bijna deed wat hij vroeg. Ze kon echter een paar manieren bedenken waarop een niet-vampier zou kunnen proberen iemand te misleiden. En ze had hem nodig voor toekomstig werk en wilde niet dat hij onwetend was.

‘Wat denkt u ervan als we het volgende doen, meneer Berger? Ik sla uw hoofd van uw schouders. Als ik faal, dan weet u zeker dat ik geen vampier ben. Maar als het me lukt... Nee, ik denk dat dat een hoop rommel zal geven.’

Kevin knikte snel ter bevestiging.

Werkelijk? Bethany Anne was bijna pissig dat ze zoiets prozaïsch moest doen als haar tanden laten zien. Ze wilde iets stijlvolts doen. Op dat moment hield Nathan zijn hoofd schuin en draaide zijn hoofd naar de ingang.

Bethany Anne hoorde het geluid ook. Het leek erop dat de bank werd beroofd.

Met een kalme maar geïrriteerde stem sprak Bethany Anne. ‘Die klootzakken verzieken mijn dag. Ik zweer het je, als ik bloed op mijn kleding krijg, zal ik hun geweren in hun reet steken.’ Ze nam aan dat alles wat ze deed dat op video zou verschijnen, zou worden gewist voordat iemand het kon zien. Wat was het ergste dat kon gebeuren als Michael zou komen opdagen om haar te slaan? *Kwam* hij maar opdagen, dan kon ze hem eens de les lezen.

Ze deed haar pumps uit en zette ze op tafel, liep naar de deur en verdween.

Kevins mond viel open en hij keek naar Nathan, die nog steeds naar de deur staarde. Het was geluiddicht, dus waar luisterde hij naar?

Kevin liep naar de deur.

Nathan stak zijn arm uit om hem tegen te houden. ‘U moet terug naar waar u een minuut geleden stond. Ze is zo terug, en als ze niet door de deur komt, wil u niet zijn waar zij terecht kan komen. Ik ben er absoluut zeker van dat het uw dag zou verpesten.’

Kevin stapte terug naar zijn oorspronkelijke positie. Ze verscheen weer, maar dit keer met twee pistolen en een AR-15. Ze gaf het geweer en een van de pistolen aan Nathan en stopte er een in haar tailleband. Ze keek over haar schouder. ‘Help me herinneren een schouderholster te halen, oké? Nathan?’

Nathan knikte, keek naar de AR-15 en zette de veiligheid pal op beide wapens voordat hij naar de gang liep. Hij keek ernaar alsof hij verwachtte dat er iemand zou binnenkomen.

Bethany Anne trok Kevins aandacht. ‘Het spijt me dat uw bank werd overvallen. Ik zou het echt haten als mijn dag hiervoor werd onderbroken.’